

най-голѣмата жегѧ. Така се случи, че азъ бѣхъ останалъ въ автомобилѧ единъ единственъ пѣтникъ. Другитѣ слѣзоха изъ другитѣ села, а двама на край село.

Когато спрѣхме, една глава се подаде, усмихна се, поздрави и попита:



— Въ хотелъ ли ще останешъ, сине, или стая ще диришъ?

— Стая ще диря, бабо, — отговорихъ азъ. — За дълго ще остана въ Габерово. Ще лѣтувамъ.

И — не зная защо — лицето на бабичката ми се стори познато и азъ започнахъ да го разглеждамъ тѣй внима-

телно, като че се силѣхъ да изброя брѣчкитѣ му.

Докато азъ разглеждахъ баба Витка и се мжчѣхъ да си спомня кжде съмъ я виждалъ, тя бързо отвърза багажа ми, даде го на едно дрипаво момче, което държеше едно задрѣмало муле и ме поведе.

До вечерьта тя ме настави и нареди, а на отиване ми обеща да ми донася млѣко и, ако ми трѣбватъ, яйца, пилета и масло. Поблагодарихъ ѣ, дадохъ и бакшишъ и се раздѣлихме.

На другия день, когато хазайката влѣзе да ме попита трѣбва ли ми нѣщо, азъ я запитахъ какъ се казва добрата бабичка, която тѣй дружелюбно ме посрещна.

— Баба Витка Бакърчето се казва, — отговори съ усмивка тя.

— Ха-ха-ха! — изсмѣхъ се азъ. Такова хубаво име — Витка а следъ това — бакърче.

— Е прѣкоръ ѣ е останалъ, господине. Отъ младини ѣ е останалъ. Единъ грѣхъ може да те очерни за цѣлъ животъ.

— Че какъвъ ли грѣхъ може да е сторила тая мила бабичка! — очудихъ се азъ.

— Та то е цѣла история, господине. Отколѣшна работа е. Още когато е била снаха у дѣдо Видулъ налбантина.

Много пѣргава и уредна снаха била. И до сега си е такава. Обичалъ я мжжѣтъ ѣ, обичалъ я свекърѣтъ ѣ, обичали я всички въ кжщи. Но, дето го викатъ, слнцето що е слнце и